

Però... on són els milions, senyor Blasco?

L'Hospital General Universitari de València va acomiadar el cardiòleg Sergio Villalba acusat d'una estafa milionària. Els tribunals han absolt el metge de tots els càrrecs i han acabat condemnant el consorci hospitalari a pagar-li una indemnització de 240.000 euros. Dels més de 3,6 milions que van dir que havien desaparegut, no se'n sap res. I ningú no dimiteix.

“**A**ra vaig amb el cap alt per l'hospital i tothom em felicita. Però en aquell moment estava tot sol amb la família.” A Sergio Villalba, que és metge especialitzat en cardiologia, amb trenta-set anys d'experiència a l'Hospital General Universitari de València (HGUV), se li trenca la veu en explicar que tot just li faltava un any per jubilar-se, amb tranquil·litat i “per la porta gran”, quan de cop i volta el van acomiadar, amb una sequedat extrema (que deixés la seva taquilla, que arreplegués les seves coses, que no tornés a l'hospital per a res més) i amb una acusació que encara ara li costa de repetir: “em van dir que jo era un lladre, que havia estafat no sé quants milions a l'hospital... Va ser terrible.”

En titulars. “Acomiadats dos dels cardiòlegs implicats en les factures falses.” Vet aquí una de les notícies que van ocupar, a tota plana, els diaris que s'editen al País Valencià el juny del 2006. L'Hospital General havia fet públic un afer mediàticament sucós i la presumpció d'innocència quedava massa lluny de les necessitats i l'espai que reclamen els titulars. Villalba es lamenta de l'efecte de veure's nom i cognoms escrits en relació amb un afer tan tèrbol i convertit, per obra i gràcia del llenguatge periodístic, en “metge involucrat” o, fins i tot, en “suposat metge implicat” (sic).

Els procediments judicials s'han allargat un parell d'anys. Villalba ha estat absolt dels càrrecs que li imputava la direcció de l'hospital. La justícia ha obligat, a més, a readmetre'l. I a pagar-li una important indemnització. Tot plegat, però, ja no ha semblat merèixer titulars a tota plana. I això que les mateixes sentències denunciaven “les evidents deficiències en el control de despesa realitzat pel centre hospitalari” que, ara per ara, absolt el metge que l'hospital acusava d'estafa i falsedat documental, sembla que l'entitat ja no trobi per enlloc l'interès a saber què ha passat amb els milions que en el seu moment va afirmar haver perdut. Més de 3,6 milions d'euros, els quals, ja que el consorci hospitalari és gestionat per la Diputació de València i la Generalitat, són, no cal dir-ho, diners públics.

Quan va esclatar l'afer dels catèters, ocupava la Conselleria de Sanitat el polifacètic Rafael Blasco (ha estat conseller de Presidència i també d'Obres Públiques amb el PSPV-PSOE, i, amb el PP, conseller d'Ocupació, de Benestar Social, de Territori i Habitatge, de Sanitat i, actualment, n'és d'Immigració i Ciutadania). A l'HGUV hi havia (i hi ha), com a director gerent, Sergio Blasco, el seu nebot. L'oncle presidia el Consell de Govern de l'hospital. I tot quedava a casa.

Rafael Blasco es va mostrar molt satisfet per la denúncia feta contra el cardiòleg. El calvari de Villalba tot just acabava

de començar, amb l'obertura de l'expedient sancionador i la denúncia pública, però l'aleshores conseller de Sanitat va trobar que el fet era “un bon símptoma”, ja que, segons ell, demostrava que funcionaven els mecanismes de detecció d'irregularitats. I l'afer es va publicar des d'aquest punt de vista.

Els catèters. Per entendre quines eren les irregularitats de què van acusar Villalba, cal saber primer com funcionava el subministrament i facturació dels instruments quirúrgics. Succintament: el proveïdor deixava material i albarà a la Secció d'arítmies i estimulació cardíaca del Servei de Cardiologia; un cop fet servir el catèter, la infermera l'introduïa en un sobre amb l'albarà corresponent i les dades del malalt; després, el doctor Villalba ordenava les dades en una llista (dates, malalts, tipus i número de catèter i albarà) bo i agrupant-les per empreses proveïdores.

Cada mes els delegats comercials recollien la llista que els corresponia, signada per Sergio Villalba, i portaven la documentació al Servei de contractació i logística, on facturaven.

L'HGUV va interposar denúncia contra Villalba per un presumpte delicte d'“estafa i falsedat documental” quan, segons explicava, una investigació interna va detectar que constava un consum de catèters més gran del que realment hi havia hagut. “El que no expliquen –relata Villalba– és que, d'entrada, la seva ‘investigació’ es va basar en el llibre que, motu proprio, vam decidir de portar amb una infermera des del 2005, on vaig anar anotant els catèters que s'utilitzaven, precisament perquè no hi poguera haver embolics.” Abans d'això, no quedava cap constància escrita dels catèters utilitzats a la unitat d'arítmies.

En tot cas, el dany que van estimar que havia patit l'hospital quedava xifrat en 3.667.573,20 euros per “catèters abonats i no utilitzats.” Segons l'acusació, el representant de les empreses subministradores hauria quedat d'acord amb Villalba per dur a terme aquest desfasament, amb “una llista mensual de catèters paral·lela a la real.” I tot això, tal com recull en la relació de fets l'acte de sobresseïment de la denúncia per estafa dictat pel Jutjat d'Instrucció número 2 de València el 28 de febrer passat, “sobre la base que el doctor Villalba Caballero era l'autor

material de les firmes que hi havia a les llistes del material ja citat i no utilitzat, alhora que s'estimava que les empreses mèdiques referenciades eren fictícies, en no ser altra cosa que una tapadora per a desviar fons públics.”

Però la instrucció judicial va demostrar, i així queda explicitat en sentència, que algú havia falsificat la firma del cardiòleg (les proves pericials fetes per la policia científica mostraven que “les firmes trobades a les llistes del material de catèters no utilitzats no es corresponen amb la del doctor Villalba, i no en consta l'autoria”). També va quedar clar, amb una “extensa prova documental”, “la realitat d'activitat empresarial de les entitats mèdiques que es pressuposaven fictícies, Ibermed Material Hospitalario SL, MH Maryan SL, CMM SL i Boston Scientific Iberica SA, cosa que desvirtua que pogueren haver estat un instrument d'actuació per a desviar fons públics.” Les empreses, d'altra banda, van justificar documentalment el lliurament en dipòsit del material hospitalari.

Per tant, el jutge coincidia amb la valoració del fiscal, que ja sol·licitava el sobreseïment de les actuacions contra el cardiòleg, tot assenyalant, a més, que “si realment s'ha arribat a produir un dany econòmic a les arques públiques, s'ha produït, tal com s'indica a la lletra d) del núm. 3 del Fonament de Dret primer de la sentència de 28/2/2007 de la Sala del Social del TSJ, perquè ‘cria poderosament l'atenció que en un centre hospitalari de l'entitat del demandat, el control de la despesa siga tan rudimentari.’”

“Em defensaré.” “A la notificació de l'acomiadament jo hi vaig escriure ‘No conforme’, perquè pensava anar als tribunals. Els vaig dir: ‘Quan acabe les llàgrimes, trauré les dents i em defensaré.’” Sort n'ha tingut, en Sergio Villalba, de la dona i dels fills, que li han servit d'escut i d'esperó. D'entrada, va quedar tocat. Enfonsat. Ni tan sols no tenia esma per sortir de casa, per anar a comprar el pa, per a res. Però després va posar fil a l'agulla i, efectivament, es va defensar. D'una banda, hi havia el procediment penal iniciat arran de la denúncia en contra seva per estafa, que el jutjat ha acabat sobreseient. D'una altra banda, el recurs del mateix Villalba contra el seu acomiadament. I també aquí els tribunals li donen la raó

El cardiòleg Sergio Villalba ha vist reconeguda la seva innocència als tribunals.

D'entrada, hi va haver l'acomiadament. Per “la seva intervenció activa en la confecció, validació i ocultació d'una conducta impròpia d'un proveïdor que s'ha traduït en un dany econòmic” per a l'hospital, deia l'acusació. L'1 de juliol del 2006 ja no va poder anar a treballar. Va recórrer. La primera sentència, del Jutjat del Social número 2 de València, l'octubre d'aquell mateix 2006, trobava encara l'acomiadament procedent, per bé que destacava que no hi havia “cap malícia” en els actes del cardiòleg i que mai no va actuar amb intenció de perjudicar els interessos de l'empresa ni d'obtenir un benefici propi de caràcter il·lícit. I s'afirmava, encara rotundament, que no quedava acreditat “que siga imputable al demandant el dany econòmic al qual s'al·ludeix a la carta d'acomiadament.”

Sergio Villalba va recórrer aquesta primera sentència. I, finalment, el Tribunal Superior de Justícia (TSJ) del País

Valencià el febrer del 2007 li va donar la raó. Va declarar improcedent l'acomiadament. I va condemnar l'hospital a readmetre'l “en les mateixes condicions laborals anteriors” o a indemnitzar-lo amb 184.638,29 euros més els sous que no havia cobrat des que l'havien acomiadat.

Però Villalba no va poder tornar a la feina. L'hospital va recórrer. I es van haver de trobar encara una altra vegada als tribunals. Al Tribunal Suprem (TS) espanyol, concretament. “Van contractar els serveis d'una firma important d'advocats –apunta el cardiòleg–: Cuatrecasas. No s'estan de res, quan paguen les arques públiques.” Però la sentència dictada el desembre del 2007 s'expressava en sentit idèntic a la del TSJ. I desestimava el recurs de l'hospital.

“Malbaratament.” “Quan em vaig reincorporar, els sindicats van demanar

Oncle i nebot: Rafael Blasco, ex-conseller de Sanitat, i Sergio Blasco, director gerent de l'hospital.

al senyor Blasco que, igual com en el seu moment va reunir tots els caps de servei i els caps intermedis per dir públicament que jo era un lladre i un estafador, ara que la justícia havia demostrat que allò no era veritat, havia de tornar a reunir tothom, davant meu, per aclarir-ho." I en aquest punt Villalba ha de fer una pausa, perquè s'emociona. Evidentment, no hi ha hagut cap reunió. De fet, ni Sergio Blasco, gerent de l'hospital, ni ningú en nom seu, no ha volgut ni tan sols rebre Villalba, que encara es fa creus de tot el que li ha passat.

Primer, entre la sentència del TSJ i la del TS, va estar un any cobrant, però sense poder anar a treballar. No el deixaven ni entrar a l'hospital. Després, un cop arribada la sentència del Tribunal Suprem, l'hospital enviava al cirurgià la seva readmissió: s'havia de presentar el 18 de febrer del 2008 a recursos humans, a veure què li dirien. I ell ho va fer. I el van assignar al Servei de cirurgia general i de l'aparell digestiu, on el van posar a fer tasques que no requerien especialitat, com ara cirurgia menor o assistència

d'altres cirurgians. Li van dir que no podia tornar al seu anterior lloc de treball i li van crear una plaça a posta en un altre departament i sense cap relació amb la seva especialitat. Un fet que el tribunal va qualificar d'"irregular".

Va tornar a demanar empara als tribunals. I el 19 de juny passat el Jutjat del Social tornava a dictar sentència, ja que no s'havia "restituit el treballador en la seva posició a l'empresa, com si l'acomodament no s'haguera produït", tal com estableix la doctrina judicial quan cal readmetre un treballador "en les mateixes condicions laborals anteriors."

I si ja en l'afer dels catèters tant el TSJ com el Suprem havien recalcat en les seves sentències "una mala gestió dels recursos" per part de l'Hospital General, no són menys durs els jutges en aquesta darrera sentència: aquí hi especifiquen que "el canvi de funcions operat amb la readmissió de l'actor en cap cas no s'ha acreditat que respongui a un millor aprofitament dels recursos laborals de l'ocupador o a la millora de la qualitat del servei públic que presta." I continua,

encara: "Ans al contrari, respon a un desapropiament buscat a propòsit, per no dir un malbaratament, de les capacitats de l'entitat sanitària de cara a cuidar la qualitat del servei públic de salut."

Per tot plegat, el tribunal ha condemnat l'hospital a pagar a Villalba una indemnització ("l'import màxim legalment possible") per l'"evident perjudici moral i professional" que se li ha causat. En total, uns 240.000 euros, més uns 90.000 "en concepte de salaris de tramitació." "És clar que això tampoc no ho pagaran de la seua butxaca –recorda Villalba–, sinó dels diners públics." Per això –continua el cardiòleg– no els fa res anar recurrent i allargant el procés mentre puguin.

El director gerent, Sergio Blasco, no ha volgut fer declaracions a aquest setmanari, però portaveus de l'HGUV encara mantenen, malgrat les sentències, l'acusació contra Villalba: "Continuarem recurrent fins que se sàpiga la veritat. La irregularitat ve d'aquí i d'enlloc més", han declarat. No sembla, per tant, a hores d'ara, que hi hagi intenció, des de la direcció de l'entitat hospitalària, d'assumir responsabilitats. Si han desaparegut 3,6 milions d'euros, no se sap qui se'ls ha endut. La justícia ha descartat que Villalba hi tingues res a veure. Però des de l'hospital no es plantegen cercar els milions per cap altra banda. Ni mirar d'esbrinar, per exemple, qui va falsificar la signatura del cardiòleg. Ni què passa amb la "mala gestió dels recursos" públics que denuncien les sentències. Ni res. No fos cas que tinguéssim un disgust.

Núria Cadenes